

μου. Θά του μιλήσω ξάστερα... 'Όχι, πειά άλλη άμαρτία, όχι... Μοναστήρι ή θρόνος!...

Σέ λίγο έφτασε κι' ή 'Αντωνίνα. 'Η Θεοδώρα έτρεξε κοντά της, ξαναμένη, συγκινημένη:

— Πές μου πώς μ' αγαπάς, τής φωνάζει. Πές μου τήν αλήθεια. Μ' αγαπάς;

— Σέ λατρεύει!

— Δέν θέλω πια νά μ' αγαπούν, ξεφωνίζει μέ κλάματα ή Θεοδώρα. 'Η αγάπη μέ βούτηξε στην άτμια και στη ντροπή... Δέν θέλω πια αγάπη... Μέ τ' άγιο της δνομα έπίτρησαν τόσο παρανομία...

...Θέλω κάποιον νά μέ μισή τώρα, κάποιον νά μέ καταφρονή, γιά νά ξέρω τί μ' έκαναν τής άνιερης αγάτης τά βρώμικα φιλά... 'Αφήστε με νά κλειστώ σέ μοναστήρι, αφήστε με...

...Πέθαναν τά περασμένα. Σεμολογήθηκαν στην Αίγυπτο, μέ συχώρεσαν και κοινώνησα. Θά κλειστώ στό μοναστήρι νά ήσυχάσω, νά ξεκουράσω τό κορμαμένο μου κορμί και τήν άμαρτωλή ψυχή μου... Τελείωσε! "Άς μοι κάνουν τή χρά νά μέ ξεχάσουν...

'Η 'Αντωνίνα έτρεξε τρομαγμένη στην έξωπορτα, γιατί άκουσε άπ' έξω κάποιο άναρπυλιτό: Τήν άνοιξε και μπηκε ό 'Ιουστινιανός, γλωμός και συμπατεμένος.

'Η Θεοδώρα έκρυψε τό πρόσωπο στα χέρια της και δέν έσάλεψε.

— Θεοδώρα! φώναξε ό διάδοχος τού Βυζαντινού θρόνου. Τ' άποφάσεις κιάλας; Θά κλήσης τή χρυσή σου νεϊότη στό μοναστήρι; Κι' έγώ; Κι' έγώ τί θά γίνω; Θά μής στό μοναστήρι κάνοντας ένα νέο έγκλημα, σάν άσπος φωνιάς! "Έλα, Θεοδώρα μου, "Έλα...

"Έκει σέ περμένει ένα χρυσό παλάτι νά ζήσης βασίλισσα, και μία καρδιά πού χτυπά μόνο γιά σένα... Θμψήσου...

Πόσες φορές άκούηπτες τό κεφάλι σου στόν δμο μου και μοι δοκίμασες αλωνιά πίστη και λατρεία!...

'Η Θεοδώρα άρταξε τό εικόνασμα, τό φίλησε σάν τρελλή και έλεπε μ' άγρια φωνή:

— Χριστέ μου και Κύριέ μου, σπασε τή δούλη σου! Πάλι θέλων νά μέ σύρουν στην άτμια... Έμένα πού γύρεψα τή συχώρεσι σου και σου υποσχέθηκα μετάνοια. Πάλι τό κορμί μου αυτό τό θέλων γιά μία στιγμή οι δυνατοί τής γης, γιά νά τό πετάξουν κατόπι στους δρόμους και στους έμπορούμους. Σάσω με, Κύριέ μου...

'Η Θεοδώρα έπεσε καταγής και έλαίλανε κι' έσφιγγε στα στήθη της τό εικόνασμα τού Χριστού.

'Ο 'Ιουστινιανός τήν έπλησίασε, χάιδεψε τά καστανά μεταξένια μαλλιά της, πού τήν περιχούσαν σάν κίματα και έλεπε:

— Θεοδώρα, μ' άνούς; Τί φοβάσαι;

— Τήν άμαρτία...

— Θεοδώρα, σήκωσε τό κεφάλι σου... Θαρρείς πώς μονάχα στό μοναστήρι μπορείς νά ζήσης ζωή άνακατήγητη;

— Μία κήρη σάν και έμένα, μόνο εκεί...

— 'Όχι, παντού. Κι' άν έγώ σου δώσω τ' δνομά μου;

— Αυτό δέν πρέπει νά γίνη. Δέν θά μορδέσης νά ξεχάσης τά περασμένα μου...

— Γιατί τάχα, άφοι έγώ μ' αγαπά; Κι' αυτή ή φρικη πού νοιάθεις γιά τό κακό, δέν εινε άσφαλίεια γιά τό αύριο; Δός μου τό Χριστό σου νά τόν φίλω και έγώ...

'Η Θεοδώρα τού έδωσε τό εικόνασμα, σεμνή και ντροπαλή, και έκείνος τό φίλησε και δοκίμασθε. "Έπειτα τό έδωσε στην 'Αντωνίνα, και έκείνη, ένώ φιλούσε τό εικόνασμα, έλεπε σιγά στη Θεοδώρα:

— Μην ξεχάσης ποτέ πώς έγώ σου τόν έφερα...

— Δέν θά τό ξεχάσω!

— Και τώρα άς χωριστούμε, γιατί τ' άστρα βασιλεύουν.

— Άς χωριστούμε τώρα, γιά νά μή χωριστούμε από αύριο ποτέ... Καλή νύχτα...

'Η 'Αντωνίνα τράβηξε μέ κόπο τόν 'Ιουστινιανό και έφυγαν, ένώ ή Θεοδώρα πλησίασε στόν καθρέφτη και έλεπε:

— Τί άμορφα θά μοι πάη τό στέμμα! Εινε ή πρώτη φορά πού έπαιξα τόσο καλό τό ρόλο μου και κανένας δέν μ' έχειοκορτέσθε. "Άς χωρισκορτέθω μόνη μου...

Κι' ή Θεοδώρα πτόκπεσε εις καλάμεις τής τόσο έν-

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ

ΤΟ ΔΟΝΤΙ ΤΟΥ ΛΑΜΑ

Οι βουδδισται του Θιβέτ εινε πού θρησκάληπτοι άνδρακοι. Νά μία χαρακτηριστική παρδούσις τους:

"Ένας νέος, πού πήγαινε συχνά στις 'Ινδίες, εχε υποσχεθή στη μητέρα του νά της πάη, όταν θά γύριζε στην πατρίδα του, ένα από τά άγία εκείνα λείψανα πού εχαν στην κατοχή τους οι Ιεροφάνται, οι μάγοι και οι άσκηται έρημιαί τών 'Ινδιών. Μά πάντα, στην τελευταία στιγμή, ξεχούσε τήν υπόσχεση του και γύριζε στη μητέρα του μέ τ'ά χέρια άδειανά.

Τήν τελευταία φορά πού ό νέος εχε ξαναπάει στις 'Ινδίες, εχε ξεχάσει και πάλι νά πάρη γιά τή μητέρα του ένα άγιο λείψανο. Κι' όταν τό θυμήθηκε, ήταν πολύ άργά πια, γιατί εχε περάσει τά σύνορα τών 'Ινδιών. Στενοχωρημένος τότε γιατί θά λυπούσε τή μητέρα του, ειδη, ένώ περνούσε στό δρόμο, τό σκελετό ένός ψόφιου σκυλιού, πού τό εχαν πετάξει μέσα σ' ένα χαντάκι. Μία ιδέα του κατέβηκε τότε. Πλησίασε τό σκελετό τού σκυλιού και άπέσπασε ένα δόντι από τό σάγνιο του.

"Όταν έφτασε στό σπίτι του, ή μητέρα του έτρεξε νά τόν προυπανθήσει και τόν ρώτησε άν θυμήθηκε αυτή τή φορά νά της φέρη ό, τι της εχε υποσχεθή. 'Ο γιάος της τής έδωσε τότε τό δόντι τού σκυλιού λέγοντας:

— Πάρτο, μητέρα. Εινε τό δόντι τού Λάμα, τού μεγάλου μαθητού τού Βούδδα!

'Η Θεοδώρα, όταν έγινε αυτοκράτειρα, μέ τήν άκολουθία της (Ψηφιδωτό τής Ροβένας)

'Η γρηιά τό πήρε μέ μεγάλη συγκίνηση, φώναξε τις γειτόνισσες, άναψε τά καντηλιέρια και τ'ά θυματά μέ τά ιερά άρώματα και άρχισε νά τό προσκυνά!

Μαζή μ' αυτή εχε πιστέψει και όλος ό άλλος κόσμος πώς πράγματι τό δόντι αυτό ήταν τού Λάμα, τού μεγάλου μαθητού τού Βούδδα. Τόση δέ ήταν ή πίστι και ή λατρεία τού λαού, όστε στό τέλος πολλοί άρρωστοι πήγαιναν και προσκυνούσαν τό...άγιο λείψανο και άποχτούσαν τήν ύγεία τους...

Και ό γιάος τής γρηιάς, πού έβλεπε μέ τρόμο τό τί γινότανε, μά και πού φο-

βότανε νά όμολογήση τήν αλήθεια, έφυγε στό τέλος από τήν πατρίδα του και δέν ξαναγύρισε πια!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΤΑ ΧΡΕΗ ΤΟΥ ΗΘΟΠΟΙΟΥ

Κάποιος 'Ιταλός ήθιοπος, ό όποιός ήταν καταχρωμένος στους πάντας, άρρώσθηκε κάποτε βαρεια και κάλεσε κοντά του τόν πνευματικό γιά νά ξεμολογήθη.

— Τό μόνο πράγμα, γιά τό όποιο θάθελα, πάτερ μου, τού έλεπε, νά παρακάλεσης τό Θεό, εινε νά μοι παρατείνη τή ζωή, ώσπου νά μπορέσω νά πληρώσω τά χρέη μου...

— Άφοι πρόκειται γιά τέτοιο σκοπό, άπάντησε ό ιερεύς, είμαι βέβαιος ότι ό Πανάγαθος θά εισακούσθ τήν έπιθυμία σου.

— Ά, πάτερ μου, εινε τότε ό άσθενής, άν μέ εισακούση, δέν θά πεθάνω ποτέ. Τά χρέη μου εινε τόσο πολλά, πού ούτε στους άιώνας τών άιώνων δέν θά μπορέσω νά τά ξεφληψώ όλα...

νατά, πού ή 'Αναστασία και ή Κοιμητά έτρεξαν κοντά της τρομαγμένες. 'Η γρηιά ήταν κουφή και δέν άκουσε.

— Τί έπαδες; τή ρώτησαν μέ τρόμο.

'Εκείνη πήρε ύφος βασιλικό και τού έλεπε:

— Χαρετίστε τήν αύριανή βασίλισσα!

— 'Ε, τί; 'Ο 'Ιουστινιανός;...

— Μέ στεφανώνεται αύριο...

'Η δυό αδελφές τήν έχωρέτισαν μέ σεβασμό.

— Σέ λίγο θά σάς κάνω άδρόντισσες, τού έλεπε.

— 'Ο Θεός σόζοι τήν βασίλισσαν!... φωνάζαν έκείνες μέ συγκίνηση.

Κι' ό κλόστης, άκουμασμένος άπάνω στό τραπέζι, έβλεπε μέ άπορία...

† ΔΑΞΑΝΑΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

